

Gaven en vruchten van de Geest

De kerk bestaat al bijna twintig eeuwen. Zij bestaat in samenhang met het evangelie van Jezus Christus. Steeds opnieuw wordt aan de kerk de vraag gesteld om de continuïteit met wat Jezus heeft gezegd en gedaan te legitimeren. Dat zal dan moeten blijken uit haar leren en vieren, uit het leven en doen van de gemeente. Daarover kan niet gesproken worden zonder de Heilige Geest, die immers de grond is van ons kerk zijn. Om te kunnen leven in gemeenschap met de Heer worden de Geest en zijn gaven gegeven.

Het getuigenis van het Nieuwe Testament is dat met de verschijning van Christus een nieuwe tijd is begonnen. Als Jezus na zijn doop in de Jordaan de Geest ontvangen heeft, begint zijn optreden. Dan is er sprake van macht, bevrijding en genezing, weet hebben van Gods leiding en het opgaan naar Jeruzalem. Alle vier de evangeliën vermelden hoe Johannes de Doper Jezus aanwijst als degenen die zal dopen met de Heilige Geest. Hij heeft het koninkrijk van God naderbij gebracht en in zijn woorden en daden laten zien wat dit inhoudt. Wij belijden hem als de Middelaar die ons tot God brengt. In het gebed waarin wij alle verhoudingen met hem bespreken, is Hij ook de Middelaar die ons tot anderen brengt. Door zijn Geest die uit is op concretisering werkt de omgang met hem door in alle levensverbanden. Het heil dat ons geschonken is, werkt door in onze dagelijkse levensstijl. In de evangeliën is gedoopt met water en in het boek Handelingen wordt alles wat Jezus heeft gezegd en gedaan effectief door de doop met de Heilige Geest. Het grote sacrament dat de evangeliën afsluit, zet de boodschap in de openbaarheid op weg naar de volken.

Het is dus niet het individu op zich, maar heel het leven van de mens in zijn wereld dat centraal moet staan. Heel het mens –zijn moet gevoegd in de orde van de Geest. De Geest werkt immers door de gelovigen heen de wereld in. Zo verschaft Hij zich toegang tot de geschiedenis. Want de Geest die ons door het geloof in Christus geschonken is, is ook de Geest die werkt in de schepping en de samenleving. Het heil van God omvat de hele mens naar lichaam, ziel en geest. Het heil van God is heil voor mensen. Waar de Geest werkt, gaat het er menselijk aan toe: door ons horen naar het Woord en onze openheid voor de Geest; door onze houding, onze mentaliteit en verantwoordelijkheid heen. Dat gaat niet vanzelf. Paulus roept gelovigen die door de Geest leven op door de Geest het spoor te houden (Galaten 5:22).

De oproep tot het laten doorwerken van de Geest is een aansporing om niet te blijven zoals we zijn. Daadwerkelijk geloven vergt een veranderingsproces en daartoe zijn we slechts te motiveren als het ons bevestigt, verder helpt en onze mogelijkheid tot participatie vergroot. Deelname aan dit proces vraagt bekering, want het evangelie sluit niet direct aan op onze wil en wensen. Wij zitten het doorwerken op vele manieren in de weg. Toepassing van het werk van Christus in ons onvruchtbare leven is het eerst nodig. 'Ieder blijven Gods woorden vreemd, behalve wie ze van Hemzelf verneemt'. De motivatie tot verandering wordt door God zelf in het hart geschreven.

De oproep tot het laten doorwerken van de Geest is een aanmoediging ons te laten inspireren op de weg van de navolging en ons trouw te scharen bij wie zijn woord bewaren. De Heer heeft deze mens en deze gemeenschap zoals wij die kennen lief. We proberen niet een beter mens of een betere gemeenschap te worden. Er is veel fout gelopen door idealen na te streven en anderen en zichzelf wetten op te leggen die men niet na kan komen. Nergens in het evangelie is er sprake van een oproep Jezus na te doen, maar om Hem na te volgen, te danken, te eren en lief te hebben. Liefde is de vervulling van de wet.

De oproep tot het laten doorwerken van de Geest is een wekroep heel onze manier van leven te laten vernieuwen. Wij zijn onszelf, we zijn deel van de gemeenschap en staan op de natuurbasis. In dat geheel van het mens zijn is vernieuwing door het geloof het kernwoord: vernieuwing in de omgang met God, in de gemeenschap met elkaar en in de dienst in de wereld. Uiteindelijk gaat het er om dat Gods heilzame wil zal geschieden in het leven van de mensen, in de christelijke gemeenschap en wereldwijd.

Gaven

Op welke manier kunnen de ons geschonken gaven en de vrucht van de Geest hieraan een bijdrage leveren? Er is in 57 nummers van het Bulletin voor Charismatische Theologie, in vele artikelen en boeken zoveel over de gaven geschreven, dat wij in deze notitie volstaan met enkele aanduidingen.

Bij de wereldwijde opdracht aan de leerlingen geeft de Heer zijn Geest. Steeds wanneer de Geest wordt gegeven, worden ook de gaven van de Geest werkzaam. Charisma is vrijwel synoniem met charis, genade. De Heilige Geest maakt de charis tot charismata, zodat het heil van Christus zich kan doorzetten onder de mensen. Paulus spreekt over de Geest en zijn gaven voortdurend in relatie tot de Heer en zijn gemeente. De structuur van 1 Cor. 12 wordt bepaald door de verhouding van 'verscheidenheid' en 'een en dezelfde'. De gaven die worden toegedeeld zijn zeer verschillend, maar het is een en dezelfde Geest die ze toedeelt. Er zijn vele gaven, activiteiten, opdrachten, maar alles in de ene Geest. Naast charismata als geschenk die hun oorsprong hebben in de ene Geest, noemt hij de diakonia, de dienstverlening en het dienstbetoon die het doel aangeven van de gaven die een zijn in de Heer. Tenslotte noemt hij de energemata, energieën, wonderkrachten, en heeft het dan over de taak die wordt verleend. Dat is tegelijk ook de richting waarin we moeten denken bij de charismata. Het zijn gaven, diensten, taken, die gelovigen in staat stellen tot welzijn van allen de opbouw van de gemeente te dienen.

Het is goed om erop te letten hoe de Geest en zijn gaven gegeven wordt. Het is de gemeente die de Geest ontvangt en daarbinnen wordt Hij geschonken aan ieder afzonderlijk. Wanneer wij ons daar naar uitstrekken, als al onze relaties door de Geest worden gedoopt en onder de zegenende handen van de Heer worden gebracht, zal dat steeds weer nieuwe vensters openen en nieuwe processen oproepen. Dat is niet bij iedereen gelijk, omdat mensen verschillend zijn. De manier waarop de verhoogde Heer met zijn Geest door iemand heengaat, past helemaal bij die persoon. Het getuigenis dat iemand daarvan geeft is ook geen norm voor een ander, maar een illustratie van hoe de Geest met deze mens zijn weg gaat. Waarom is dat zo? Omdat de gave van de Geest zo groot en breed is, dat een alleen het niet op kan nemen of verwerken. Een afzonderlijk christen kan dan ook nooit een compleet christen zijn. De woorden en daden van de Heer zijn teveel omvattend, te diep in hun betekenis, te verstrekkend in de gevolgen voor de samenleving om die alleen aan te kunnen. Het bevrijdende is dat het ook niet hoeft. Wij zijn onszelf met onze mogelijkheden en beperkingen, met onze durf, angst, visie, onvermogen en daarnaast zijn we even wezenlijk aangelegd op de gemeenschap, deel van het geheel, lid van het lichaam. Compleet is alleen een lichaam dat functioneert. Binnen de gemeenschap krijgt ieder wat hij of zij nodig heeft en aankan. Er moet dus verdeling plaatsvinden.

Er wordt in het Nieuwe Testament een aantal keren over de gaven gesproken. Met name in Romeinen 12:3-8; 1 Korintiërs 12-14 en Efeziërs 4:1-11. In 1 Korintiërs 12-14 gaat het speciaal over de charismata van het woord en het handelen. Als we ze zo rubriceren, vallen onder de charismata van het woord in deze hoofdstukken: profetie, openbaring, pastoraat, wijsheid, kennis, het leren, tongentaal, uitleg van tongentaal, zingen in de Geest en profetische leiding. Als charismata van het handelen worden genoemd: diaconaat, delen van bezit, barmhartigheid, geloof, werking van krachten, genezing van zieken en martelaarschap. Wat opvalt is dat hier gewone en bijzondere gaven samen op een rij staan. De bekwaamheid om te helpen en te besturen of de zorg voor de financiën is kennelijk even charismatisch als spreken in tongen en zieken de handen opleggen. We vinden niets van een onderscheiding tussen natuur en bovennatuur. Er zijn gaven van de schepping en gaven van de verlossing. Wanneer de Geest in zijn volheid over ons komt, wordt de schepping niet vernietigd of opzij gedrongen, maar krijgt die een nieuwe dimensie. Het Woord is vlees geworden En dat betekent dat het handelen van God op een menselijke manier gebeurt. Met al onze menselijke mogelijkheden worden we opgenomen in het krachtveld van de Geest. Onze kwaliteiten, ons verstand, ons gevoel, onze emoties worden door de Heer gestempeld, gedoopt, vernieuwd, geheiligd, zodat het vruchtbaar wordt in onze relatie met God en onze medemensen. We hadden ons karakter al zoals we ook onze kennis, onze vaardigheden en onze talenten al hadden en door de Geest die ertussen staat, worden ze omgevormd tot charismata. Als je bidt om de Geest en zijn gaven krijg je je eigen gaven terug, zoals je ook door de wedergeboorte jezelf op een nieuwe manier terugkrijgt. De genade scherpt wat we zijn en hebben aan tot charismata. Zo hebben we niet alleen gaven, maar zijn we ook een gave, want met alles wat we zijn en hebben overgezet in het leven door de Geest.

Om in het leven door de Geest het spoor te houden, wijzen we erop dat daarin altijd kruis en opstanding te merken zijn en we betrokken blijven in de spanning tussen het oude en het nieuwe. Er zit rust in het leven door de Geest. We weten van richting en mogen de goedheid van de Heer proeven. Maar er zit ook verontrusting in, omdat de verhouding tot God niet zo alle relaties en emoties stempelt dat we in alle opzichten kenbaar zijn als mensen die leven vanuit de omgang met Hem. Voortdurend merk je dat een gave nooit je bezit wordt en het geloof geen tweede natuur wordt. Noch het geloof, noch de gaven die ons geschonken zijn, kunnen worden losgemaakt van de Verlosser. Wie Hem bij de gaven niet kan loven, kan er niet mee leven.

De veelheid van de charismata wordt in de gemeente tot welzijn van allen gebruikt.

Daarmee wordt duidelijk dat er in de gemeente voor God sprake is van een gelijk aanzien des persoons en er geen sprake kan zijn van onderdrukking van individualiteiten. De drie-enige God heeft alle leden van de gemeente verantwoordelijkheid gegeven voor de ordening en vraagt dat zij in vertrouwen op de hulp van Gods Geest die verantwoordelijkheid dragen. Omdat ieder lid verschillend is, krijgt in deze gemeenschap van het lichaam ieder wat hij of zij nodig heeft. De een fungeert als oor en kan goed luisteren. De ander fungeert als oog en ziet helder wat er gaande is. Een derde is in staat mensen te helpen op de weg van het geloof. Weer anderen hebben gaven om te besturen of onderricht te geven. Er zijn mensen met gaven voor dienstbetoon, sociale gerechtigheid en concrete actie. Er zijn mensen met de gave van genezing, profetie en spreken in tongen. Samen met elkaar kunnen in de gemeente de handen, ogen en oren van de Heer ervaren worden. Zo wordt zijn aanwezigheid concreet in de gemeente.

De gaven hebben van doen met de opbouw van de gemeente. Ze worden gegeven om mondig, medemondig met Christus te worden. Om een huis te bouwen waarin de Geest van Christus woont. Om zijn liefde, recht en vrede te vieren en te leven. Om er samen met anderen vorm voor te vinden. Samenhoorders zoeken de communicatie. Saamhorig aan de Schriften overleggen ze met anderen. Horen naar het Woord van God en horen naar elkaar behoort tot de kern van de zaak.

Gaven hebben de kleur van de liefde. Tussen 1 Korintiërs 12 en 14 staat het beroemde hoofdstuk over de liefde. Paulus heeft dit lied niet geschreven om een plaats op de wereldliteratuurlijst te veroveren, maar voor de gemeente aan wie de volheid van de Geest is toevertrouwd. In deze grote en vreemde wereld, die je niet zomaar in verband kunt brengen met het hart van God, wordt de gemeente uitgenodigd te leven met het evangelie. Om dat te kunnen, deelt Christus al zijn gaven uit. Hij geeft ze in liefde en ze werken als we er in liefde mee leven. Zonder liefde waaien woorden weg, missen daden draagvlak, stichten gaven geen gemeenschap. Liefde is de norm voor het functioneren van de gaven.

In de werkplaats van de Geest worden we weggehaald bij onszelf en naast de ander gezet. Charismatisch leven is delen in Gods liefdevolle zorg voor mens en schepping. Opgenomen worden in de volheid van de Geest is opgenomen worden in de gemeente. Elk individualisme

is buitengesloten. 'Door één Geest zijn we allen gedoopt tot één lichaam'. Door deze sociale dimensie wordt de enkeling niet overbelast. Door de overgave aan de gemeente krijgen we een voortdurende training in de liefde. Verbonden met de ander in z'n onvolmaaktheid krijgen we een oefenplaats in de liefde. En door die liefde kan het lichaam overeind komen en door de wereld lopen. Een gemeenschap waar enige ontferming en barmhartigheid gevonden wordt.

Vruchten

Wat de ziel is voor het lichaam van de mens is de Geest voor het lichaam van Christus. Het Nieuwe Testament kent vooral twee beelden om de beweging aan te geven die de Geest bij een mens op gang brengt. Allereerst wordt het beeld gebruikt van de menselijke adem en van daaruit wordt de Geest dan beschreven als de gever van leven. Vervolgens wordt de adem uitgebreid tot het waaien van de wind en daarmee wordt de Geest dan beschreven als een veranderende kracht. Het heil dan ons geschonken wordt is een kracht die doorwerkt in onze dagelijkse levensstijl. In omgang met God, in vreugde over elkaar, in menswording met anderen, in hulp voor lijdenden, in bewogenheid om de wereld, in geven om de natuur. Het vernieuwende werk van de Geest is dat de daad bij het woord wordt gevoegd. De Geest moet in het lichaam wil er daadkracht zijn. De kern van de levensvernieuwende verandering schuilt in de omgang met God, de gemeenschap met elkaar en de dienst in de wereld. Israël heeft met veel pijn en moeite moeten leren dat het God te doen is om gerechtigheid en liefde. God dwingt hen te breken met idolen die wel erg religieus zijn, maar in feite op henzelf gericht. Het leven door de Geest van God gaat niet zonder loslaten, verlies, pijn, kruis. In kyrie en gloria zucht en zingt de gemeente die samen hoopt in het geloof dat deze wereld ertoe bestemd is koninkrijk van God te worden. De Heer zoekt levende mensen met al hun schamelheid en tweestrijd om door hen heen uit de voeten te kunnen naar anderen toe. Dat vraagt ontvankelijkheid voor de Geest. Het is niet eender welke geesten we toelaten om ons te beïnvloeden. Als niet de ene Heilige Geest ons vervult, staan er vele andere te dringen die plaats in te nemen. De vele geesten van eigenbelang, van zelfzucht, van rassenwaan, de geest van de tijd, van de mode, van het geld, -legio zijn er –willen ons in beslag nemen en beheersen, maar ook de Geest van God wil ons aangrijpen zodat er voor al die andere geesten geen ruimte meer is en we vrij zijn.

De apostel Paulus stelt tegenover de chaotische veelheid van de ongeste de harmonische vrucht van de ene Geest die zich in verscheidenheid openbaart. “De vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing” (Galaten 5:22,23). “Er is geen wet die daar iets tegen heeft”, voegt hij eraan toe. De vrijheid waarmee de vrucht groeit, laat zien wat de wet beoogt. Er is geen woord dat meer heilzaam, helend en genezend is dan het evangelie. Wanneer wij het werkelijkheidsgehalte van de beloften zouden vertrouwen en zouden beseffen hoe de geboden de fundamenten van ons bestaan zijn, we zouden doel en zin zien, de wijsheid van het leiderschap bezitten om het kwaad te weerstaan en licht der wereld zijn. Daarom is de levende verbondenheid met de Heer levensvoorwaarde. De vruchten groeien aan de boom van de omgang met Hem. “Aan hun vruchten zult je hen herkennen: (Matteüs 7:15-20). De vruchten zijn gevolgen van het groeien aan de boom.

De profeet Jeremia brengt de volgorde heilzaam onder woorden: “Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en hem in hun hart schrijven. Dan zal Ik hun God zijn en zij mijn volk” (Jeremia 31:33). Jeremia spreekt over een tweevoudig handelen. Er is sprake van een beweging van God naar de mensen en van de mensen naar God. In die beide bewegingen wordt het nieuwe verbond, de nieuwe verhouding tussen God en mens gerealiseerd. Het bijzondere in deze profetie is, dat God zich voor beide bewegingen verantwoordelijk maakt. Het is dus niet zo dat God zegt: Ik kom tot jullie als jullie tot Mij komen, nee, nergens duidelijker dan in Jezus zien we hoe God helemaal tot ons komt en een mens helemaal tot God gaat en wat dat voor gevolgen heeft: er gebeurt heil en genezing. De Geest waardoor Jezus leefde en alles kon doen wat Hij gedaan heeft, is na zijn verhoring gegeven aan de gemeente. Ook dat brengt Jeremia al onder woorden: “IK zal mijn wet in hun hart schrijven”. Van binnenuit gemotiveerd om te doen wat God wil. De gemeente in Jeruzalem kent deze innerlijke motivatie, waardoor de Heer hen leidde tot een nieuwe manier van leven, die geen ideaal is waar men naar streeft, maar een vertrekpunt waar men uit leeft. Het is een innerlijkheid die functioneert als wapenrusting om de werkelijkheid aan te kunnen en er actief in te staan. Het is het geheim dat een mens door het ontvangen van de Geest zo op God betrokken raakt, dat Gods betrokkenheid op hem het fundamentele, bevrijdende en beheersende feit van zijn bestaan wordt. Alles wat je meemaakt, alles wat je ervaart, alle ontwikkelingen die zich voltrekken, worden betrokken in de verhouding met God. De

verhouding met Hem bepaalt alle andere verhoudingen waarin we leven. Daarin schuilt de veranderende, vernieuwende doorwerking van het geloof.

Wanneer Paulus tot de gemeente zegt “Gij geheel anders, want gij hebt Christus leren kennen” (Efeziërs 4:20), bedoelt hij dat de gemeente een heel andere levensoriëntatie heeft gekregen. Het kruis en de opstanding van Christus getuigen van een nieuwe hoop als motivatie voor verandering en vernieuwing. Wij leven echter in een wereld die niet vernieuwd is en een weerbarstig klimaat kent voor het laten rijpen van vruchten. Gelovigen leven in een spanning. Ze zuchten mee in de wereld die voor ogen is en verlangen naar de wereld die voor ogen staat in de belofte. Ze zuchten onder verdeeldheid en verlangen naar eenheid. Ze zuchten onder afbraak en verlangen naar herstel. Ze zuchten onder ziekten en verlangen naar genezing. Maar juist in die spanning tussen de oude en de nieuwe bedeling staan ze er niet alleen voor. De Geest als bruggenbouwer bidt daarin mee. De Geest als vertegenwoordiger van het nieuwe leven in Christus woont bij ons in deze werkelijkheid. En in zijn wil te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel wil Hij Gods bedoeling laten zien en rijpen de vruchten aan het leven.

Paulus is erg bescheiden als hij bij zichzelf nagaat wat de veranderende kracht van Christus nu voor vorm heeft aangenomen in zijn leven. Ben ik gaan lijken op Christus? Ben ik zo vernieuwd dat ik net als Hij lijk op de God die liefde is en op de minste van de mensen? “Ik besef, zegt hij (Romeinen 7:18), dat in mij, in mijn eigen natuur, het goede niet aanwezig is. Ik wil het goede wel, maar het goede doen kan ik niet”. Een mens zit vast aan vele structuren en wordt bepaald door tal van factoren, waar hij zich niet van los kan maken. ‘De oude mens’ noemt hij die. Het is de mens die zich veilig voelt bij zoals het is, die het liefst blijft bij het vertrouwde en niet houdt van risico’s en offer. Maar met het spreken over de oude mens, geeft hij tegelijk aan dat er van een nieuwe mens gesproken kan worden. In de Efezebrief maakt hij daar nog een kleine gelijkenis bij over het aandoen van de nieuwe mens, zoals men ook nieuwe kleren aantrekt (Efeziërs 4:24). Eén ding is op grond van de opstanding van Christus over het oude helder: het verdwijnt. En één ding is over het nieuwe helder: het komt. Waar het oude sterft, wordt het nieuwe geboren. Waar de oude mens verdrinkt, staat de nieuwe op. In het verdwijnen van deze oude eeuw is de nieuwe komende. Het nieuwe wurmt zich door het oude heen. De strijd die daarmee gepaard gaat, is er een teken van dat de vernieuwing zich door wil zetten. Op het moment dat het oude beeft, schiet de vrees naar boven, want je weet wat je hebt en niet wat het kost om vruchtbaar te

leven. Maar waar anderen je gelijk geven, spreekt de apostel: 'je hebt niet ontvangen een geest van slavernij en horigheid, maar je bent kind van God en door zijn Geest kun je andere geesten weerstaan' (Galaten 4:1-13). Die Geest heb je nodig om de vrijheid waartoe je bent omgevormd aan te kunnen. Zo'n proces brengt je tot een intensieve gebedspraktijk om je te veranderen voor zover je dat zelf kunt en je te laten veranderen als je merkt dat het je krachten te boven gaat.

Geloven als een persoonlijke zaak is bepalend voor heel onze manier van leven. Het beweegt je, gaat door je heen en zet je aan het denken. Woord en Geest raken je hoofd, hart en handen. Geloof is een gebeuren, een leven. Leven van genade maakt een genadig mens van je. Leven van de vergeving stelt je in staat anderen te vergeven. Het vertrouwen op de Heer aan wie de toekomst is, geeft je een toekomstgerichte visie. Als we zeggen een God te dienen die liefde is, zal dat kenbaar zijn aan onze manier van leven. Alleen houden we dat niet vol. Zo komen we weer bij de gemeente. Wij zijn als mens deel van een groter geheel. De gemeenschappelijkheid behoort evenzeer tot het mens-zijn als de persoonlijkheid. Wij zijn verbonden met vele groepen als ranken aan de wijnstok die ons de levenssappen geeft. De gemeente is een gemeenschap waarin ik ben opgenomen en waarin veel gegeven is waardoor ik gevoed word. Ik heb het geloof niet bedacht, geen psalmen gedicht, de bijbel niet samengesteld en geen conciliebesluiten genomen. De gelovige gemeenschap heeft het mij overgeleverd en ik moet het mij persoonlijk toe-eigenen en beamen. Voortdurend heeft mijn persoonlijk geloof daarbij ook de aanvulling en correctie van de gemeenschap nodig. Wij hebben de gemeenschap nodig die ons helpt om de kloof te overbruggen tussen wat wij uit het evangelie weten en hoe wij ermee leven kunnen. Wij hebben een gemeenschap nodig die ons helpt veranderen, helpt om te leven uit de verzoening, helpt om er in beraad achter te komen hoe we omgaan met de schepping. Wil geloof zich vernieuwend doorzetten en vrucht dragen dan hebben we elkaar nodig. De gemeente is de ontmoetingsruimte voor het horen en doorgeven van het Woord; de schakel tussen geloof en ervaring.

Slot

We spreken in de CWN over de gaven van de Geest en de vrucht van de Geest. Dat er een onderscheid gemaakt kan worden tussen gaven en vruchten is aan het woordgebruik al duidelijk. Gaven zijn naar hun aard geschonken en vruchten zijn het resultaat van een

groeiproces. Steeds komt de vraag op naar de verhouding tussen beide. Zijn de gaven een extra, een middel of een voorwaarde om gestalte te geven aan de omvormende kracht van de Geest? Moet er geen sprake zijn van een goed evenwicht tussen gaven en vruchten? Al draait het in de CWN dan om de gaven, gaat het tenslotte niet om de vruchten? Maar welke waarde heeft het aanbrengen van een onderscheid? Het gaat toch niet om een tegenstelling als tussen leer en leven? Kan er strikt genomen gesproken worden van vruchten zonder gaven?

De norm voor het functioneren van de gaven is de liefde en bron van de vruchten is de liefde. De gaven hebben de kleur van de liefde en werken in de relatie tot de Heer, zijn gemeente en de wereld. In een christelijke gemeenschap moet dat toch in de manier waarop we met elkaar omgaan te merken zijn? Met het ontvangen van de Geest worden we gezegend met gaven om het welzijn van allen te dienen. Gaven en vruchten hangen even nauw samen als rechtvaardiging en heiliging. De Heilige Geest maakt de genade tot genadegaven, zodat het heil van God zich kan doorzetten als menselijk heil. Beide groeien aan de boom van Gods liefde en genade. Ze kunnen niet zonder elkaar. De vruchten zijn de kwalificatie van de gemeente en de gaven de communicatie.

Leven door de Geest is een omschrijving voor een christelijke spiritualiteit, een christelijke manier van leven. Kenmerkend voor het werk van de Heilige Geest is zijn hartstocht voor de eenheid van het leven, waardoor woord en daad, gebed en actie, aanbidding en inzet voor gerechtigheid en vrede bij elkaar gehouden worden. Daarin hebben gaven en vruchten hun plaats.

Namens de CWN-adviesraad

Barend Wallet

2006